nouti, že by takové ustanovení se příčilo nepomíjitelným předpisům právním a bylo by právně bezúčinným.

Vždyť soud rozhodčí dle § 76. jest výlučně příslušným k rozhodování o žalobách, vznesených do usnesení, jimiž bylo rozhodnuto o nárocích pojištěnců na jejich výslužné (§§ 65. č. 5, 75. odst. 2. cit. zák. a § 12. minist. nařízení z 10. října 1908, č. 223 ř. z.), tak že témuž vůbec ani nepřísluší, aby při svém úkolu, zákonem přesně ohraničeném, činnost svou rozšiřoval na jiná odvětví.

Týž, jako soud státem organisovaný, jehož předseda a místopředseda z počtu soudcovských úředníků se jmenuje (viz min. nař. z 1. dubna 1908, č. 62 ř. z., kterým statut byl vydán a téhož § 106. odst. 2, pak § 2. odst. 3 min. nař. z 10. října 1908, č. 223), nemá ani oprávnění, aby převzal úřad rozhodčího soudu v příčině předmětů, jež mu dle zákona nejsou přikázány (§ 578. c. s. ř.). Takový výrok rozhodčího soudu musel by pokládán býti jako neplatný a bezúčinný (§ 595. č. 3 c. s. ř.). Žalovaný nemůže tudíž svou námitku nepříslušnosti soudu zakládati na onom ustanovení stanov, třebas by tyto úředně schváleny bývaly, tak že procesní soud prvé stolice plným právem námitce oné místa nedal. V odpor vzaté usnesení soudu rekursního je proto právně omylným a bylo proto změněno.

(Rozhodnutí nejvyššího soudního dvoru ze dne 11. března 1913, č. j. R II 251/13.) Flieder.

Stížnost musí býti podána u soudu, jehož usnesení se v odpor béře (§ 520. c. ř. s. § 78. ex. ř.).

Dovolací stížnost dlužníkovu do usnesení c. k. zem. soudu v Brně jako soudu rekursního, pokud jím vysloveno bylo, že dlužník má nésti sám náklady stížnosti nejvyšší soudní dvůr zavrhl s následujícím odůvodněním.

Dlužník vzal v odpor část rekursního vyřízení dovolací stížnosti.

Příslušný spis byl zaslán dlužníkem posledního dne lhůty rekursní k c. k. okresnímu soudu v B. (soudu exekučnímu).

Jak je patrno ze spisů předběžných, a jak to bylo vyjádřeno zejména i v rozhodnutí zemského soudu ze dne 12. prosince 1912, bylo rozhodnutí toto vydáno na stížnost dlužníkovu do povolení exekuce okresním soudem Brno-město.

Jelikož však sluší podávati stížnosti — i dovolací — zásadně **u soudu prvé stolice,** jehož rozhodnutí neb opatření zavdalo podnět k řízení opravnému, nutno pokládati dovolací stížnost, podanou u jiného soudu okresního, tak jako za nevčas podanou, kterážto okolnost byla ostatně přehlédnuta i soudem rekursním při vyřizování stížnosti k němu podané.

Zavržení dovolací stížnosti je tudíž opodstatněno.
(Rozh. nejvyššího soudního dvoru ze dne 8. ledna 1913 $\frac{\text{R III 6/13}}{1}$.)
A. K.

K výkladu § 14. zákona o knize pozemkové a § 222. ex. řádu.

Dlužník B. dal v zástavu svému věřiteli A. svoji realitu, jež mu tehdy ještě celá náležela, pro pohledávku úvěrní v nejvyšším obnosu 950 korun, a bylo zástavní právo pro tuto pohledávku na dotyčné realitě knihovně z a z n a m e n á n o.

Za krátký čas po tomto záznamu odstoupil dlužník polovici reality svojí manželce.

Věřitel A. si na to vymohl rozsudek proti dlužníku B. a žádal na základě rozsudku pro vykonatelnou pohledávku v obnosu 826 K 76 h s přísl. o spravení záznamu v pořadí práva zástavního pro úvěrní hypotéku hořejších 950 kor. n a c e l o u realitu.

Soudce I. stolice povolil vklad práva zástavního pro vykonatelnou pohledávku v obnosu 826 K 76 h s přísl. pouze na vlastnickou p o l o v i c i dlužníka B., kdežto ohledně polovice patřící jeho manželce žádost zamítnul.

Stížnost vymáhajícího věřitele A. úspěchu neměla.

Vymáhající věřitel provedl pak dražbu polovice reality dlužníku náležející a přihlásil k rozvrhovému roku svoji vykonatelnou pohledávku 826 K 76 h s přísl., dohromady něco přes 950 K, v rámci úvěrní hypotéky 950 K. Proti této přihlášce podala zadní věřitelka C. odpor a žádala:

1. aby vymáhajícímu věřiteli A. z výtěžku nejvyššího podání za vydraženou polovici dlužníka B. pouze polovice obnosu 950 K = 475 K, a druhá polovice 475 K jí samé na její pohledávku v obnosu 7900 K s přísl. přikázána byla;

2. aby její náhradní nárok ve smyslu ustanovení § 222. ex. řádu zjištěn a aby tento náhradní nárok na vlastnickou polovici m a n ž e l k y dlužníkovy v pořadí úvěrní hypotéky vymáhajícího věřitele A. v obnosu 950 K vložen byl.

Soud I. stolice žádost v obou směrech zamítnul a zamítavé usnesení stížností v odpor vzaté soud rekursní potvrdil z těchto

d ů v o d ů:

Úvěrní hypotéka (§ 14. zák. o knize poz.) jest výjimkou ze zásady v §§ 447. a 449. obč. z. vyslovené, že se právo zástavní toliko na pohledávku platnou, t. j. existentní, vztahovati může. Trvá tudíž po právu potud, pokud stává tu ještě poměr úvěrní.

Jinak právo zástavní samo o sobě není přenosné, poněvadž jest akcessoriem pohledávky (§ 13. od. 2. zák. o knize poz. a § 449. obč.